

StingSir: VYPRÁSKANÝ OBCHOD

Jako každé prázdniny jsem si i letos snažil najít nějakou brigádu. Znáte to, občas v call centru, nějaká administrativa a tak. Jenže příští rok dělám ve škole bakalářky, takže budu mít přes rok jiné starosti než vysedávat v kanclu. Rozhodl jsem se proto, že vezmu cokoliv, kde dostanu hodně peněz. Ponořil jsem se do inzerátů a pak jsem narazil na jeden s velmi podivným textem: „Hledáme mladé kluky na rozvoz zboží z našeho zásilkového obchodu. Požadujeme maximální spolehlivost a diskrétnost. Nadstandardní finanční odměna“.

Moc informací tam teda nebylo, ale přesto jsem si domluvil setkání s manažerem. Za dotaz nic nedám. A nakonec vidina velkých peněz za pouhé roznášení zboží byla lákavá. Manažer mi po telefonu jen suše oznámil, ať dorazím v pátek v 16.00 na konkrétní adresu.

Uběhlo pár dní a já stál před domem honosné vily. Na zvonku byl název firmy „SPANKON“. Co to může být? Po zazvonění se chvíli nic nedělo a pak z černých dveří vyšel štíhlý muž s ostrou bradou, něco kolem třiceti mu mohlo být. Na sobě měl džíny a tmavou košili. Už od dveří na mě upínal velmi chladný ale přesto zvědavý pohled.

„Vítám tě v naší firmě, pojď dovnitř, tam to probereme“, přivítal mě.

Šel jsem tedy mlčky za ním do neznámého domu. Uvnitř byl vybavený starožitným nábytkem. Všechno pořádně masivní jak z 19. století. Hlavní místnost byla dost potemnělá, uprostřed stál kožený gauč vedle velkého psacího stolu s křeslem. Po stranách knihovny a několik velkých skříní.

„Spolehlivost a diskrétnost!“, přerušil mlčení muž a stále si mě prohlížel od hlavy až k patě, „to jsou naše hlavní hodnoty. Kdo je ctí, může si vydělat slušné peníze. Kdo si je dovolí porušit, ten toho pak dost lituje.“

Moc jsem nerozuměl, co tím myslí, ale raději jsem přitakával.

„Běž si stoupnout támhle do toho kouta, obličeje ke zdi“, tuto větu vyslovil poměrně klidně. Já překvapený takovou žádostí jsem automaticky přešel do rohu. Ostatně nebývá obvyklé, aby při přijímacím pohovoru museli uchazeči chodit do kouta. Za sebou jsem slyšel klapnutí těžké skříně a pak šustění papíru.

„Neotáčet!“

Tohle mi začalo být docela podezřelé, ale přestal jsem s otáčením a čekal, co bude dál. Podivná firmička.

„Pojď sem ke stolu.“ Zvolal na mě.

Sebral jsem se a přistoupil k psacímu stolu, za který se posadil. Před ním ležel menší balíček zabalený do černého papíru s bílým nápisem „SPANKON“. Řekl jsem si, že když už nic jiného, alespoň tomu všemu přijdu na kloub.

„Vezmeš tu zásilku a doneseš jí do Panské ulice 7 – pan Birchon. Ještě jednou zdůrazním základní pravidla této práce: Nepoškozenou ji předáš a vrátíš se s potvrzením o doručení. Za donesení ti náleží odměna 300 Kč. Pokud to stihneš dřív, dostaneš další. Necháš mi tady jako zálohu občanku. Všechno jasné?“

Vcelku jasné. To musí být hračka. Takových balíčků můžu za den stihnout klidně i 10, takže z toho může být slušnej vejvar.

„A kde seženu to potvrzení,“ odvětil jsem.

„Pan Birchon je náš stálý zákazník, má doma ten formulář. A už žádné hloupé dotazy!“, uzavřel panovačným tónem debatu, pak jenom ukázal prstem na dveře.

Vyšel jsem na ulici, dveře zaklaply. Kromě nápisu u branky nikde žádná známka, že by šlo o elektronický obchod. To ještě více vzbudilo mou zvědavost zjistit, co v tom malém černém balíčku je. Jenže ten papír je slepený izolepou. Leda že bych to někde trochu natrhnul a doufal, že tam bude nějaký text. Nasedl jsem do auta a zamířil do Panské ulice. Balíček ležel na sedačce spolujezdce a lehce se pohupoval v rytmu jízdy. Po zaparkování jsem vzal krabičku do ruky a začal ji prohlížet zblízka. Nebyla žádná šance, že to přes černý papír zjistím. Bylo to silnější než já, tak jsem popadl klíček od auta a pomalým tahem jsem porušil obal.

Celé to však bylo k ničemu. Akorát jsem viděl, že spodní obal má červenou barvu. Musím říct, že jsem se při té operaci s klíčkem docela zpotil, na povrchu zbyla asi centimetrová rýha. To se nějak vsákne, určitě to ten zákazník nebude prohlížet lupou.

Zásilku jsem donesl do starého činžovního domu. Otevřel mi šedivý ale vcelku energický děda.

„Už vás čekám, pojdte dál. Dáte si čaj?“

To jsem teda nečekal, ale přesto jsem dokázal slušně odmítnout.

„Dobře nebudu vás zdržovat, asi máte toho dneska hodně.“ Při této větě popadl stařík svou velkou rukou krabičku a to poměrně svižným způsobem. Až takovým, že se přitom roztrhl obal!!!

„Sakra, co to je,“ vyštěkl děda.

Okamžitě mě polilo horko, zároveň jsem spatřil, že jsou v zásilce nějaké kovové kruhy.

„Tys mi to chtěl vzít,“ z bledého obličeje se najednou začala stávat červená koule.

„Mohl byste mi dát potvrzení, zásilku jsem dones,“ vyhrknul jsem.

„To si vyřídíme uvnitř! Koukej mazat do kuchyně,“ zvolal a direktivně ukázal dovnitř svým dlouhým prstem.

Potvrzení potřebuji tak jako tak, jinak nedostanu tu občanku! No to jsem se dostal do pěkné šlamastiky.

„Pane, dejte mi potvrzení, krabičku tady máte,“ žádal jsem.

„Ano ano, ale s protrženým obalem... dám ti ji, ale jen pod jednou podmínkou, že si to teď spolu vyřídíme jako chlap s chlapem!“

„A to jako jak?“, nechápal jsem.

„Támhle na zdi visí ten řemen, dojdi si pro něj,“ přikázal mi.

Tak to je snad zlej sen, nejdříve jsem musel stát v koutě a teď mě snad ještě chce dát výprask! Copak jsem jeho vnuk? To je teda brigáda. Potvrzení potřebuji tak jako tak, ostatně co mi ten děda může udělat... Podal jsem mu tedy pásek. Pravá hnědá kůže, ten má snad ještě z dětství.

„Mladíku, protože sis dovolil proti všem předpisům otevřít mou zásilku, ohneš se teď přes tu židli a dostaneš pětadvacet ostrejch, pokud se nebudeš šubat a vydržíš to jako muž, tvůj trest skončí.“

Neměl jsem moc na vybranou, a tak jsem se poslušně ohnul přes židli. Kraťasy se mi pěkně vyrýsovaly přes půlky a stehna. Tričko mi sjelo po zádech až ke krku, takže jsem ani vlastně neviděl co se děje. Toho využil děda a začal mě těma jeho rukama jezdit po nahých zádech až k vyšpulenému zadku. Nakonec mi po půlkách poplácal a já čekal co bude. V takové poloze jsem byl naposled v šestnácti. Moc času neuběhlo a uslyšel jsem náhlý svist a tlustý řemen seknul přímo na špičku mého ohnutého zadku. Tak tohle jsem nečekal, cuknul jsem celým tělem a chytil se židle a mou zadní částí se rozlévala štípaná bolest. Ani jsem se pořádně nenadechl a schytl jsem tím řemenem další tři, přitom jsem se patřičně cukal. Šlehy to byly pořádné, ale dalo se to vydržet. Děda se rozmáchl a teď mě švihnul těsně pod zadek na stehna... Zavyl jsem bolestí, páliło to jako čert a já cítil, jak mi pod zadnicí vyskakuje červený pás. To dědu jakoby povzbudilo a seknul mě pořádně ještě párkrát přes vyšpulený zadek.

„Kalhoty dolů, přichází poslední část trestu!“ jako omámený jsem si stáhl kraťasy a stál před tím člověkem jen v trenkách. „no pokračuj!“ vybídl mě a já celý překvapení jsem nakonec spustil i trenky a stál v tom cizím bytě úplně nahý. Pták mi přitom vyskočil. Zadnice už teď byla docela zarudlá, tak to teda nevím, jak vydržím ten

zbytek. Poslušně jsem se přehnul zpátky, za chvíli to bude za mnou a pak odsud s tím zatraceným potvrzením vypadnu. Děda se napřímil, naměřil řemenem vzdálenost a seknul mě tentokrát na holé pŕlky. Zařval jsem na celou místnost a schytl hned další. Bolest se rozlévala po celé zadnici a už mě to páliło jako čert. Poslední tři jsem nevydržel a zvedl jsem se předčasně, čehož jsem v zápětí dost litoval.

„Tak panáček se bude vzpírat, tak uvidíme,“ přerušil děda ticho. Přitom jsem slyšel podivný kovový zvuk jakoby řetězů...

„Ohnout!,“ po tomto příkazu mi děda levou ruku natáhl dopředu a velmi svižně ji přicvakl mezi opěradlo a sedák pouty. Aspoň jsem si konečně uvědomil, co bylo uvnitř té zásilky. Pak se z ničemnic objevil a v ruce držel velkou vařečku. Chvíli mě s ní plácal po mé překvapené tváři, pak si však stoupnul za mé bolavé vystrčené pozadí a pokračoval ve výprasku. Vysadil mi rovných deset pořádných ran plochou vařečky do již zpráskané prdele. Po každé ráně jsem se náležitě škubal a prosil propuštění, nebylo mi to však nic platné.

„Tak to máme za sebou, to máš, abys příště poslouchal a nestrkal svůj nos tam, kam nemáš,“ prohlásil děda na závěr a pohládl mé horké zrudlé pŕlky...

„Teď můžeš jít, potvrzení máš na stole,“ při těchto slovech uvolnil pouta.

Moc jsem nečekal, snad už to všechno skončí. V rychlosti jsem natáhl trenky na můj rozbolavělý zadek, oblékl kraťasy a s lístkem vystřelil z toho bytu. Něco takového jsem teda opravdu nečekal. Teď ještě donést potvrzení. Usmyslel jsem si, že s obalem těch balíčků budu radši zacházet maximálně pečlivě. Sezení v autě bylo dost pekelné, ale já neměl moc času a potřeboval jsem se vrátit zpátky do sídla mého podivného zaměstnavatele. Tam už mě manager čekal.

„Tak mi ukaž potvrzení,“ při této větě se podíval na své hodinky, „časově jsi to stihl jen tak tak.“

Podal jsem šéfovi trochu zmuchlané potvrzení a čekal na peníze a hlavně na občanku. Manager začal zkoumat a papír a v jeho obličeji bylo vidět překvapení.

„Co to tady vidím u té kolonky, „Zásilka předána nepoškozena“?!“, zvolal mrazivým hlasem.

A sakra, dědek mě ještě k tomu nabonzoval. No to je fakt jak ve zlým snu. Teď ještě nedostanu ani ty prachy.

„Protože jsi neuposlechl pravidla, na které jsem důrazně upozorňoval, dostaneš trest, rozhodni se, buď tě teď propustím a nedostaneš žádné peníze, nebo bude výprask, ale zítra můžeš pokračovat dál a odměnu ti dám.“

Zadnici jsem ještě cítil, další výprask jsem si nedokázal představit... Ostatně byl jsem po té práci dost unavený. Jenže představa, že nedostanu ani korunu a ještě skončím se seřezaným zadkem, to mě teda dost štválo.

„A nemůžeme ten trest odložit na zítřek?“, začal jsem vyjednávat.

„Dobře, občanku si tady nechám a ty dorazíš zítra na osmou a vyřídíme to, ale bude to horší...“

Na to jsem radši nepomyslel, přitakal jsem a vyrazil si domů lehnout.

Druhý den jsem dorazil přesně. U tohoto podivného zásilkového obchodu si asi budu muset dávat dost majzla. Mladík mě už očekával. Na stole ležely dŭtky a rákoska a smotaná.

„Svlíkneš se teď do trenek a klekneš si zase do toho kouta.“

Nečekal jsem, chtěl jsem to mít rychle za sebou a začít konečně trochu vydělávat. Sundal jsem si tričko a obnažil tak šéfovi své vysportované tělo. Rozepnul jsem poklopec a mé kraťasy sjely na zem. Sundal jsem boty a ponožky. Stál jsem tam teď uprostřed té podivné místnosti pouze v trenkách.

„Ty trenky taky!!!“

Stáhl jsem si trenky a položil je na hromádku s oblečením. Chlap chvíli soustředěně zíral na mého velkého ptáka, který se začal mírně zdvihát. Mé nahé tělo začal ovívat mírný průvan.

„Přístup ke stolu a ohni se přes desku.“

Udělal jsem, co mi bylo řečeno. Musím říct, že ta deska byla poměrně studená a pták se mi opíral o hranu toho stolu. Šéf mi kopnul do pravé nohy...

„Pořádně roztáhnout a ruce před sebe!“

Udělal jsem, co chtěl. Pozice to byla dost ponižující, byl jsem rozplácly jak žába, nohy vypnuté každá jiným směrem. Moje svalnaté pŭlky byly vystavené jak ve výloze. Pak se stala zvláštní věc. Manager vytáhl ze šuplíku stolu obojek a připnul mi jej na krk. Za druhý konec byl řetězem přidělaný ke stolu. Tak a skončil jsem, v tuto chvíli jsem nahatý a úplně bezmocný přehnutý přes stůl bez možnosti se zvednout a odejít! Tohle přestávala být legrace.

Šéf si mou čnící zadnici chvíli vychutnával, párkrát mě přes ni rukou poplácal a pak mi přikázal:

„Dostaneš 10 ran dŭtkami, budeš každou ránu počítat a děkovat za ní“.

Ticho přerušil svist dŭtek a na mé hýždě dopadla první rána. Cuknul jsem sebou, ale nebylo to tak hrozný jako řemen.

„Jedna, děkuji“

Další rána byla poznatelně silnější a mířila soustředěně na špičku vystrčeného zadku.

„Au, dváááá, děkuji“

Rány pokračovali a já opět pociťoval mučivou bolest. Na zadnici se mi začaly objeovat drobné zarudlé proužky. Nejhorší to bylo, když se manager střelil do části, kde jsem včera dostal zásah vařečkou. To jsem nevydržel a znatelně jsem šknul celým tělem a zaječel. Děšť ran po desáté ustal.

Šéf svou rukou přejížděl po zrudlé vyšpulené zadnici, občas překvapivě zajel i do rozkroku.

„Budeme pokračovat, nyní dostaneš trest rákoskou, popros o něj!“

Moc jsem nevěděl co dělat a tak jsem jen vymumlal.

„Prosím“

„Celou větou“, zahřměl manager a na můj rudý zadek se svistem dopadla ostrá rána asi metrové rákosky. Celou mou zadnicí jakoby projel oheň a já cítil, jak mi vyskakuje bolavé jelito. Vyjekl jsem a pochopil jsem, že tady začíná jít do tuhého.

„Prosím pane o trest rákoskou za to, že jsem nedonesl zásilku v pořádku“

„Jak je libo,“ slyšel jsem. A to již k mé bezmocně vystavené rudé zadnici přistoupil a začal mi je sázet jednu za druhou. Bolest to byla nesnesitelná, řval jsem, vzpíral jsem se, ale rány dopadaly na můj holý zadek jedna za druhou. Až jsem ji měl celou pruhovanou a rozpálenou jak kamna. Dostal jsem jich snad třicet, ani nevím. Byl jsem rád, že je to za mnou. Když mi po uvolnění ze stolu přikázal, ať si jdu kleknout na čtvrt hodiny do rohu, radši jsem už nic nenamítal. Celé mé myšlenky se soustředily na spráskanou zadnici. Jen tak tak, že jsem si ji nezačal mnout.

„A nyní se obleč, má tady pro tebe další balíček, ukončil mé ponížení po chvíli manager.“

Ten den jsem těch zásilek roznesl asi 8 a věřte mi, že na jejich zkoumání jsem neměl ani pomyšlení. Celkově jsem si na té brigádě dost vydělal. A nakonec to stálo za to. Nu rudou pruhovanou zadnici jsem však nezapomněl ještě hodně dlouho!

Chceš něco podobného z mého příběhu zažít a dostat výprask od mladého doma, ozvi se mi na stingsir@gmail.com!